

Hommage à Krúdy Gyula

Nyírség aranyhomokján, borzas hátú mezők mellett, hepehupás országutakon, akárha vad szél hajtáná előre: rengőfarú lovak röptik a vörös postakocsit utasával, Szindbáddal új kalandok felé. A kerekek gyors iramodása közben elmaradoznak szélalmok, jegenyék mennyei létrái, vadvizek mentén guggoló vadludak: vándorcigánylányok rokonai. Fehér szakállt eresztett nádasok, turjánosok föl felhangzó farkasüvöltés, útszéli bádogkrisztusok kintől eltorzult arca, esperes-léptekkel sétáló varjak, hóba-temetett kisvárosok tornyai, tetői semmibe tűnnek. Robog a vörös postakocsi, nárcisz- és kankalin-illatú tavaszok zöldhabos áradatában szagos májusi esőkön át, a rózsavizet hullató felhők alatt, majálisruhás gyümölcsös kerteket, tengert játszó réteket maga mögött hagyva. Robog mind sebesebben a lassan dudorászni kezdő őszidőben, mikor a napraforgók összeteveszthetők a zörgő-csontú madárijesztőkkel. Nézi Szindbád az elsuhanó tájakat, mennyasszonyfátyolba burkolózó vörös napkorongot, vadszőlővel befuttatott csendillák töp-pedt, kormos falait, s napsugaras borok rubinszínére gondol. Pecsényesütők fanyar füstje, garádok mentén nevelt szűzdohány illata csiklandozza orrát. Táncsal végződő halotti torok, muzsikás menyegzők, vidám szüretek forgataga dereng föl emlékezetében. Tokaj, Badacsony aszúillatú lankáit látja, s eltűnődik a múlandóság örök titkán, s az életen, amely akár a szélcibálta ördögszekér útja kietlen, hűlt mezőkön. Látja hunyt szemhéja mögött sorban elvonulni ismét madártestű szerelmeit: téli alma illatú nők fekete harisnyás combjai villognak előtte, emlékszik még pihékkel selymes nyakszirtjük íves vonalára, kígyóbűvölő tekintetükre, hallja hangjuk harangjátékát, issza halk suttogásuk mézét, mohón beszívja fekete, vörös asszonyprémek vadító-buja illatát. Tilos gyönyört ígérő éjszakák forró ölekezéseit idézve, violaszár-lábú hajadonok borízű almáira, cigánybarna, búzasárga hajfonatukra gondol. Vadfűvel benőtt temetőben, vidéki fogadók egérszagú párnáin lopott csókok édessége kísérti újra. Robog a vörös postakocsi, emlékekkel, vágyakkal megrakottan, Nyírség aranyhomokján, borzas hátú mezők mellett, hepehupás országutakon, akárha vad szél hajtáná, már a téren-időn túl porzik előre egyre sebesebben, hová, milyen végállomásig, nem tudhatja senki.

